

Dialog ateistického profesora s muslimským studentem

حوار بين طالب مسلم وبروفيسور ملحد باللغة التشيكية

Překlad:

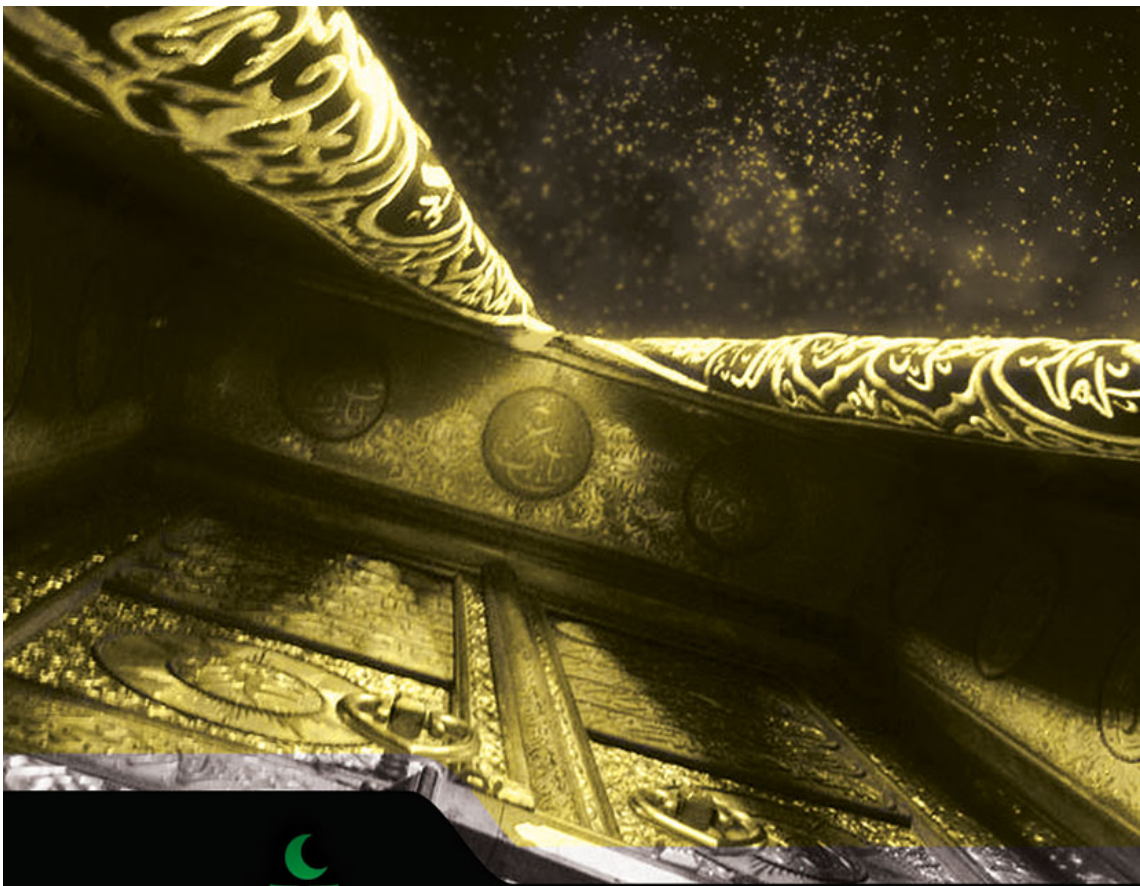
**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Zuzana Amrani

www.islamland.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Následující scénář se odehrává ve vysokoškolské posluchárně.

„A nyní vám vysvětlím, jaký má věda problém s Bohem...“
Ateistický profesor filozofie se před posluchači zarazí, pak se obrátí na jednoho ze svých nových studentů a zavolá si ho ke katedře. „Vy jste muslim, pokud se nemýlím?“

„Ano, pane profesore.“

„Věříte tedy v Boha?“

„Samozřejmě!“

„Je Bůh dobrý?“

„Ano, samozřejmě že Bůh je dobrý.“

„Je Bůh všemocný? Může Bůh udělat cokoli?“

„Ano.“

Profesor se významně usměje a na chvíli se zamyslí.

„Tak tedy dobře. Řekněme, že je tu nemocný člověk a vy ho můžete vyléčit. Máte tu možnost. Pomohl byste mu? Pokusil byste se o to?“

„Ano, zkusil bych mu pomoci.“

„Tedy jste dobrý...“

„To bych tak přímo neřekl.“

„Proč byste to neřekl? Pomohl byste nemocnému a trpícímu člověku, pokud byste mohl. Vlastně většina z nás by to udělala, pokud bychom měli tu možnost. Ale Bůh ne.“

[Bez odpovědi.]

„Nedělá to, vidíte? Můj bratr byl muslim a zemřel na rakovinu, přestože se k Bohu modlil, aby ho uzdravil. Jak může být takový Bůh dobrý? Co na to říkáte? Dokážete mi odpovědět?“

[Bez odpovědi.]

Starý muž je chápavý. „Ne, nedokážete, vidíte.“

Profesor se dlouze napije vody ze sklenice na katedře, aby studentovi dal čas na rozmyšlenou. Ve filozofii se na nováčky musí pomalu.

„Takže to vezměme ještě jednou od začátku, mladý muži. Je Bůh dobrý?“

„No... ano.“

„Je satan dobrý?“

„Ne.“

„Odkud pochází satan?“

Student zaváhá. „Od... Boha.“

„Přesně tak. Bůh stvořil satana, vidíte.“

Starý profesor si prohrábne řídnoucí kšticí a obrátí se k ušklíbajícím se posluchačům.

„Myslím, že si tento semestr užijeme spoustu zábavy, dámy a pánové.“

Obrátí se zpět k muslimovi. „Řekněte mi, existuje na tomto světě zlo?“

„Ano.“

„Zlo je všude, není-liž pravda. Stvořil vše Bůh?“

„Ano.“

„Kdo stvořil zlo?“

[Bez odpovědi.]

„Existují na tomto světě nemoci? Zvrácenosti? Nenávist?“

Ošklivost? Všechny tyto hrozné věci – existují na tomto světě?“

Student rozpačitě přešlápne. „Ano.“

„Kdo je stvořil?“

[Bez odpovědi.]

Profesor náhle na studenta začne křičet: „**KDO JE STVOŘIL? ODPOVĚZTE, PROSÍM!**“ Profesor se připravuje ke konečnému úderu, dojde ke studentovi a zblízka mu do obličeje zasyčí: „**To Bůh stvořil všechno zlo, vidíte, mladý muži!**“

[Bez odpovědi.]

Student se snaží opětovat profesorův pronikavý, zkušený pohled, ale nedokáže to. Profesor se od něho náhle odvrátí a začne přecházet před tabulí sem a tam jako stárnoucí, sebevědomý panter.

Posluchači vše sledují se zatajeným dechem. „**Řekněte mi,**“ pokračuje profesor, „**jak je možné, aby tento Bůh byl dobrý, když stvořil všechno zlo všech dob?**“ Profesor rozhodí paže, aby tím naznačil všechnu zkaženost světa.

„**Všechna ta nenávisť, krutost, trápení, všechna muka, všechna ta zbytečná úmrtí a ošklivost... a všechno to utrpení po celém světě stvořil tento dobrý Bůh, vidíte, mladý muži.**“

[Bez odpovědi.]

„**Copak nevidíte, že je to všudypřítomné? Co říkáte?**“ Profesor se odmlčí. „**Nevidíte to?**“

Profesor se opět nakloní ke studentovi a zblízka zašeptá: „**Je Bůh dobrý?**“

[Bez odpovědi.]

„Věříte v Boha?“

Studentovi selže hlas a jen ze sebe chraplavě vypraví: „Ano, věřím.“

Starý profesor smutně zakroučí hlavou. „Podle vědy máte pět smyslů, kterými vnímáte a poznáváte okolní svět. Boha jste nikdy neviděl, vidíte?“

„Ne, pane profesore. Neviděl jsem Ho.“

„Tak nám řekněte: Slyšel jste někdy toho svého Boha?“

„Ne, neslyšel.“

„Dotkl jste se někdy svého Boha, ochutnal svého Boha, nebo číchal svého Boha? Máte vůbec nějaký smyslový vjem toho svého Boha?“

[Bez odpovědi.]

„Odpovězte, prosím.“

„Ne, to nemám.“

„NEMÁTE?“

„Ne, pane profesore.“

„A přesto v Něho věříte?“

„Ano.“

„Tomu tedy říkám VÍRA!“ Profesor se na svého studenta vědoucně a povýšeně usměje. „Podle pravidel empirického výzkumu na základě opakovatelných a ověřitelných postupů věda říká, že Váš Bůh neexistuje. Co na to říkáte, mladý muži? Kde je teď Váš Bůh?“

[Student neodpovídá.]

„Můžete se vrátit na své místo.“

Muslim se posadí, na první pohled poražen. Avšak přichází „vítězná pomoc od Boha a blízké vítězství“.

Vzadu zvedá ruku jiný muslim, s plnovousem, s čepičkou a v na první pohled typickém muslimském oděvu: „Pane profesore, mohu k tomu něco říci?“

Profesor se otočí a usměje. „Á, další muslim přichází na scénu. A jak vidím, fundamentalista. Tak do toho, mladý muži! Poučte náležitě toto shromáždění!“

Muslim profesorův sarkasmus přechází bez povšimnutí. Rozhlédne se po místnosti, čeká na pozornost studentů a pak se obrátí na profesora: „Pane profesore, vyslovil jste několik zajímavých tezí. Když dovolíte, rád bych na každou z nich postupně reagoval. V tomto oboru je třeba postupovat logicky a vědecky, ne emocionálně. První Vaší základní tezí je, že Bůh neexistuje. Vesmír tedy vznikl velkým třeskem a člověk se objevil jako výsledek evolučního procesu. Je toto Vaším přesvědčením?“

„O tom není třeba jakkoli polemizovat, mladý muži, existuje pro to dostatek vědeckých důkazů. Kam tím míříte?“

„Nepředbíhejme. Postupujme na základě logiky, rozumu a náležité vědecké argumentace. Úvodem chci upozornit, že výraz ‚doktrína‘ používám záměrně, protože pseudovědečtí kněží ve skutečnosti pouze prosazují ateismus jako náboženství. Mám pro Vás otázku, pane profesore. Na světě existují milióny a milióny rachejtílí a bomb. Stává se, aby vybuchly zcela samovolně, nebo připouštíte, že k detonaci je třeba rozbušky? Musí být přítomny dva faktory: zaprvé správné

přísady ve správném poměru a ve vhodném prostředí a zadruhé nějaký činitel, který zapříčiní detonaci, ať už pomocí zapálené sirky, spouští pistole nebo elektrickou jiskrou. Pokud by například někdo tvrdil, že měl v ruce kulku a ta sama od sebe vylétla a někoho poblíž stojícího zabila, bylo by takto absurdní tvrzení vědecky přijatelné?“

„To samozřejmě ne. Co se tím snažíte říci?“

„Pokud od nás očekáváte, že budeme věřit ve velký třesk, tedy že k tak masivní explozi došlo zcela spontánně a bez zásahu jakéhokoliv činitele, který by škrtl sirkou, zmáčkl spoušť či vykřesal jiskru, můžete nám pak vysvětlit, proč po světě nedochází k dalším samovolným a zvenku ničím nezapříčiněným menším třeskům? Každé vědecké tvrzení musí být opakovatelné, aby mohlo být přijato.“

Professor se nadechne, otevře ústa, avšak beze slov je zase zavře.

„Také je známo, že z vědeckého hlediska je nemožné, aby hmota vznikla sama od sebe. Třeba tato dřevěná lavice. Nevznikla samovolně. Vytvořil ji nějaký vnější činitel. Ani dřevo, z něhož je vyrobena, nevzniklo samo od sebe. Pochází ze semínka, které vzklíčilo a díky živinám vyrostlo ve strom. A i to semínko pochází z nějakého zdroje a nevzniklo samovolně. Můžete nám vysvětlit, jak vznikla původní hmota – ta hmota, která podle kněží pseudovědy vylétla z velkého třesku a dala později vzniknout první živé hmotě? A proč vlastně nejsou vaši kněží schopni v laboratorních podmínkách tento fenomén zopakovat? Pane profesore, musíte přeci vědět, že každé vědecké tvrzení musí být opakovatelné a ověřitelné, aby bylo důvěryhodné.“

„Bylo by naivní se domnívat, že bychom kdy byli něčeho takového schopni. Energie uvolněná velkým třeskem byla tak nesmírně ohromná, že je zcela mimo naše možnosti jí

dosáhnout. Jinak bychom tento fenomén samozřejmě zopakovali.“

„Pane profesore, neřekl jste nám, kdo připravil prvotní přísady. A nejste schopen nám objasnit, kdo velký třesk odstartoval, tedy kdo zmáčkl knoflík, stiskl spoušť či škrtl sirkou. Kde se vzala ta nesmírná energie, o které mluvíte? Přístupujme k tomu vědecky, pane profesore. Ano, opravdu to vyžaduje velkou VÍRU věřit v doktríny kněží pseudovědy, aby člověk mohl uvěřit ve velký třesk. Žádáte po nás, abychom odložili řádné vědecké uvažování a zcela slepě věřili v takto chatrné konstrukty navzdory jasně daným vědeckým postupům?“

[Bez odpovědi.]

„Pokud dovolíte, pane profesore, nyní bych rád přešel k evoluční doktríně, jak ji hlásají kněží pseudovědy. Jste si vědom, že nebyly objeveny žádné fosilie, které by ukazovaly na přímý vývoj člověka z opice a že marné hledání takzvaného ‚chybějícího článku‘ stále pokračuje?“

„To sice ano, ale existuje tolik dalších důkazů...“

„Nerad Vás přerušuji, pane profesore. Připouštíte, že neexistuje žádný přímý spojovací článek. Musíte také připustit, že neexistují žádné fosilní důkazy jasných mezistupňů postupného vývoje mezi opicí a člověkem. Také zajisté víte o Piltdownském podvrhu, pane profesore?“

„Piltdownském...? Piltdownském...?“

„Připomenu Vám to. V anglickém Piltdownu byly nalezeny fosilie a tyto fosilizované ostatky vykazovaly veškeré znaky, jež hledali všichni kněží pseudovědy a ateismu jako onen pověstný ‚chybějící článek‘ v evolučním řetězci. Celý svět tomu uvěřil a podařilo se přesvědčit i skeptiky, dokud se zhruba o čtyřicet let později nezjistilo, že některý příslušník vědecko-kněžského bratrstva fosilie upravil tak, aby vypadaly jako onen

hledaný chybějící článek. Byl to gigantický podvrh, který vaši kněží provedli, aby tím svět přesvědčili o pravdivosti ateistického náboženství, jež tvrdí, že se člověk vyvinul z opice. Pokud o tomto podvodu chcete podrobnější informace, přečtěte si texty od profesora Philipa Tobiase z Jižní Afriky.“

Profesor zesinal. A stále se nezmůže ani na slovo.

„Když mluvíme o podvodech, víte, co je to plagiátorství, pane profesore? Mohl byste to posluchačstvu vysvětlit?“

Profesor poněkud váhavě odpoví: „Plagiátorství je převzít práci někoho jiného a vydávat ji za vlastní.“

„Přesně tak, děkuji Vám. Pokud byste věnoval trochu svého času a energie nepředpojatému studiu, zjistil byste, že západní národy se dopustily plagiátorství tím, že si přivlastnily všechny výsledky vědeckého bádání muslimů, trochu je upravily a pak vydávaly za své vlastní ‚objevy‘ vedoucí k modernímu vědeckému pokroku. Nemusíte mi to nekriticky věřit, stačí napsat výzkumnému centru ‚Centre for Studies on Science‘, al-Humera, Muzzammil Manzil, Dodhpur, Aligarh, Indie, a oni Vám ochotně zašlou veškeré publikace, které to dokládají.“

Posluchači nyní muslimskému studentovi visí na rtech a rychle si zapisují adresu.

„Vraťme se však k doktríně evoluce, kterou světu káží kněží pseudovědy. Východiskem všech jejich doktrín je koncept ‚přirozeného výběru‘. To znamená, že se druh přizpůsobil změnám v prostředí změnou své morfologie a fyziologie a tyto změny pak předal následujícím generacím, čímž jim umožnil přežití, zatímco druhy, co se nepřizpůsobily, vyhynuly. Klasickým uváděným příkladem jsou dinosauři, kteří nedokázali konkurovat menším, pohyblivějším zvířatům, která se zázračně ‚vyvinula‘. Tedy větší, pomalejší zvířata vyhynula, zatímco menší zvířata přežila. V průběhu evoluce také zmizelo

vše nepotřebné, třeba ocase a drápy, a nahradily je bezocasé druhy s rukama schopnými úchopu, jejichž konečným výsledkem je člověk. Hlásíte se k této doktríně, pane profesore?“

Nebohý profesor neví, zda má přikývnout či ne, protože netuší, ze které strany přijde další rána.

„Pane profesore, toto je základním kamenem evoluční doktríny, kterou vy kněží nic netušícím masám vymýváte mozky. Zkusme konfrontovat tuto pseudovědu se skutečnou vědou. Pane profesore, podařilo se nějakému vědci v laboratorních podmínkách vytvořit nějaký nový druh změnami prostředí? Nezapomínejme, že věda přijímá doktríny pouze tehdy, když jsou opakovatelné.“

[Bez odpovědi.]

„Samozřejmě že ne, i když se o to pokoušeli. Postupme však o krok dál. Je známo, že židé své mužské potomky záhy po narození obřezávají. Také je známo, že obřízku praktikují nepřetržitě od časů Abrahama (mír s ním). V důsledku toho byl ovlivněn výskyt některých nemocí. Každý chlapeček s vrozenou poruchou srážlivosti krve by zemřel na vykrvácení a tato porucha by se nepředávala dalším generacím. Souhlasíte, pane profesore?“

Profesor nadšeně přikyvuje, protože má dojem, že se diskuze stáčí pro něho příznivým směrem.

„Řekněte nám tedy, pane profesore, proč po tisíciletích obřízky všech chlapečků se židovské děti nerodí bez předkožky? I kdyby nezmizela celá předkožka, podle doktríny přirozeného výběru by měly být zřetelné alespoň náznaky, že se předkožka zmenšuje. Nemám pravdu?“

Profesor jen nepřítomně zírá před sebe a nereaguje.

„Máte děti, pane profesore?“

Profesor změnu tématu vítá a snaží se znovu získat alespoň část své ztracené sebejistoty. „Ano, mám dva syny a jednu dceru.“ Profesor se při zmínce o svých dětech dokonce i usměje.

„Kojil jste je, když byli malí?“

Tato očividně nesmyslná otázka ho mírně zarazí a tak rázně odpovídá: „To je ale hloupá otázka! Jistěže ne! Kojila je má žena.“

„Pane profesore, našli ateističtí kněží nějaké samce, kteří kojí mláďata?“

„Další hloupá otázka. Mláďata kojí jen samice.“

„Aniž bych vás kdy viděl svlečeného, jsem si jist, že máte dvě bradavky, stejně jako všichni ostatní muži. Proč jako nadbytečné nezmizely? Podle doktríny přirozeného výběru by takto nepotřebné součásti jako bradavky měly zmizet u všech samců už před tisíci, ne-li milióny let!“

Muslimský student mluví mírným a zdvořilým tónem, nezvyšuje hlas a ani nezaujímá žádné dominantní postoje.

„Jsem si jist, že v souladu se skutečně vědeckými postupy, a ne podle pseudovědy, se mnou budete souhlasit, že evoluční doktrína je jen snůškou nesmyslů.“

Profesorova tvář několikrát změní barvu a nakonec se zmůže pouze na neurčité zasípání.

Muslimský student se obrátí k posluchačům a s náznakem úsměvu na rtech řekne: „Vlastně by se tento argument mohl dále rozvinout tak, že kdokoliv věří, že pochází z opice, musí být tedy sám opicí!“

Posluchačům chvíli trvá, než narážku pochopí, ale jakmile jim to dojde, celá posluchárna se rozburácí smíchy.

Když smích studentů ustává, muslimský student pokračuje. Obrátí se k profesorovi a řekne:

„Evoluční doktrína je děravá jak řešeto. Čas letí, za chvíli budu muset běžet do mešity na modlitbu, takže se teď nemohu věnovat všem mýtům. Avšak zastavme se u otázky morálky, kterou jste přestřel. Nejdřív se ale podívejme na příklad Vašeho bratra umírajícího na rakovinu, který jste použil. Pokud se Vás dotklo, že zemřel, tak jste naprosto pošetilý. Že lidské bytosti, stejně jako veškerá živá hmota, nevyhnutelně zemřou, je natolik danou skutečností, že v ni věří všichni lidé bez ohledu na to, zda věří v Boha či ne, a nikdo nemůže s daností smrti ani polemizovat. Rovněž nemůžete být tak naivní, abyste se ohrazoval proti nemocem – ať už se jedná o rakovinu či jakoukoliv jinou nemoc nebo nehodu – jako prvnímu kroku v procesu umírání. Vaše námitka vychází z Vašeho mylného pojetí, že ‚dobro‘ znamená odstraňovat utrpení a dopouštět utrpení znamená být ‚krutý‘. Kdyby to tak bylo, pak byste chtěli nechtě musel souhlasit s tvrzením, že nejkrutější lidé na světě jsou vědci, kteří provádějí své hrozné pokusy na zvířatech. Zajisté víte o tisících a tisících zvířat, která jsou nejrůznějšími způsoby mučena a týrána k prokázání či vyvrácení určitých vědeckých a medicínských hypotéz. Nejsou tyto pokusy kruté? Sledujete mě, pane profesore?“

Profesor vypadá, že se mu dělá nevolno. Muslimský student k němu přistoupí a nabídne mu vodu.

„Pane profesore, položím Vám další jasnou otázku. Znáte zkoušky, které se připravují pro studenty a ti je musí k postupu do dalšího ročníku úspěšně složit?“

Profesor pouze přikývne.

„Student je kvůli nim omezován, dokonce musí někdy bydlet

mimo domov, aby mohl docházet na univerzitu či vysokou školu. Je připraven o pohodlí domova, je zavalen prací, musí se vzdát svého volného času a dokonce i spánku, aby se na zkoušky dobře připravil. Poté musí zvládnout odpovědět na velmi obtížné otázky a někdy je také vystaven extrémně stresující ústní zkoušce. A přitom musí za všechno to týrání ještě platit! Nepovažujete tohle všechno za kruté? Může být profesor ‚dobrým‘ člověkem, když kvůli němu student tak hrozně trpí?“

„Nechápu, co tím chcete říct. Škola a profesor samozřejmě studentovi pomáhají, když mu umožňují projít vzdělávacím procesem, na jehož konci je kvalifikace ve zvoleném oboru. Stěžovat si na zkoušky a obtíže při přípravě na ně by bylo velice krátkozraké.“

Muslimský student smutně kroutí hlavou. „Pane profesore, je zvláštní, že chápete nutnost zkoušek, když je zadáváte vy, ale nedokážete vidět tutéž moudrost v případě, kdy Bůh zkouší Své stvoření. Například Váš bratr: pokud úspěšně prošel zkouškou své nemoci a zemřel s vírou, již my říkáme *ímán*, bude v ráji bohatě odměněn za všechno utrpení, které ho zde postihlo. A to tak bohatě, že si bude přát, aby býval trpěl ještě stonásobně více, aby získal o to větší odměnu, odměnu, jakou oko nevidělo a mysl si nedokáže představit. Bohužel pouze ‚velice krátkozraký‘ a nevědomý člověk by si stěžoval na zkoušky, které Bůh připravuje Svému stvoření, s ohledem na věčnou odměnu očekávající ty, kdo zkouškami projdou úspěšně.“

„Ráj? Skutečně? Viděl jste ráj, dotkl se ho, čichal ho, ochutnal ho, slyšel ho? Podle zásad empirické experimentální vědy Váš ráj neexistuje.“

„K tomuto bodu se ještě dostanu, dá-li Bůh. Nyní se však vraťme k původnímu tématu. Řekněte mi, pane profesore, existuje teplo?“

Profesor se mezitím dal trochu dohromady a cítí se opět sebejistěji.

„Ano, teplo existuje.“

„A existuje chlad?“

„Ano, chlad také existuje.“

„To ne, neexistuje.“

Profesor jen nepřítomně hledí před sebe. Student vysvětluje:

„Můžete mít hodně teplo, extrémně teplo, ultra extrémně teplo, nebo na opačné straně málo teplo nebo nulové teplo, ale nemůžete mít nic, co se nazývá ‚chlad‘. Lze dosáhnout teploty – 273°C, kde už není žádné teplo, ale níž už jít nelze. Neexistuje nic jako ‚chlad‘, protože jinak by bylo možné jít pod tuto hranici – 273°C. Jak vidíte, ‚chlad‘ je pouze slovo, jímž označujeme nepřítomnost tepla. Chlad nemůžeme měřit. Teplo měřit můžeme v tepelných jednotkách, protože teplo je energie. Chlad není opak tepla, ale pouze nepřítomnost tepla.“

V posluchárně je naprosté ticho.

Muslimský student pokračuje:

„Existuje něco, co nazýváme tmou, pane profesore?“

„Co je to za hloupou otázku, mladý muži. Co je noc, když ne tma? Co se tím snažíte...“

„Tedy říkáte, že tma existuje?“

„Ano...“

„Opět se mýlíte, pane profesore. Tma není entitou, ale absencí entity, absencí světla. Můžeme mít tlumené světlo, normální světlo, jasné světlo i oslepující světlo. Pokud nemáme žádné světlo, pak nemáme nic a to nazýváme tmou, že ano. V tomto smyslu ten termín chápeme a používáme. Ve skutečnosti však

„tma neexistuje. Pokud by existovala, bylo by možné tmou aktivně vytvořit, ztmavit a uchovat. Jste schopen naplnit láhev tmou, pane profesore?“

„Můžete nám laskavě říct, co se tím vším snažíte sdělit?“

„Samozřejmě, pane profesore. Snažím se ukázat, že Vaše filozofické východisko je už od začátku chybné a tak musí být chybný i Váš závěr. Nepostupujete vědecky, ale pseudovědecky.“

Profesor vybuchne. „Chybný? Jak se opovažujete...“

Muslimský student je klidný a mluví pomalu, jako by něco vysvětloval malému dítěti.

„Dovolíte, abych to vysvětlil, pane profesore?“

Posluchači nedočkavě přikyvuji a napjatě očekávají pokračování. Profesor nemá na výběr a musí souhlasit. „Dobře tedy... vysvětlíte nám...“ Netečně mávne rukou ve snaze znovu nabýt kontrolu nad situací. Najednou je ztělesněnou vlídností. Posluchači plni očekávání ani nedutají.

„Vy vycházíte z dualismu,“ vysvětluje muslimský student, „tedy že například existuje život a pak existuje smrt, dvě odlišné entity; dobré božstvo a zlé božstvo. Boha pojmáte jako konečnou, měřitelnou entitu. Věda nedokáže vysvětlit dokonce ani to, co je to myšlenka, pane profesore. Využívá elektřinu a magnetismus, ale nikdy je neviděla, natož aby je pochopila. Považovat smrt za opak života znamená ignorovat skutečnost, že smrt nemůže existovat jako samostatná entita. Smrt není opakem života, ale pouze jeho absencí.“

Student zvedne ze sousední lavice výtisk novin.

„Toto je jeden z nejodpornějších bulvárních deníků v naší zemi. Existuje nemorálnost?“

„Samozřejmě, že existuje. Podívejte se...“

„Opět se mýlíte, pane profesore. Nemorálnost je pouze absencí morálnosti. Existuje něco jako nespravedlnost? Ne, nespravedlnost je pouze absence spravedlnosti. Existuje něco jako zlo?“ Muslimský student se krátce odmlčí. „Není zlo jen absencí dobra?“

Profesorova tvář získala znepokojivou barvu. Je tak rozčilený, až z toho oněměl.

Muslimský student pokračuje:

„Pokud na tomto světě je zlo, pane profesore, a my všichni se shodneme na tom, že je, pak Bůh prostřednictvím zla musí sledovat nějaký záměr. Co tím Bůh sleduje? Podle islámu je účelem zjistit, zda si každý z nás zvolí dobro a zavrhne zlo.“

Profesor se opět chopí slova: „Jakožto filozof vědy v této záležitosti nevidím nic, co by mělo co do činění s nějakou volbou. A jakožto realista naprosto neuznávám koncept Boha či jakýkoliv jiný teologický faktor jako součást života, protože Bůh není pozorovatelný.“

„Řekl bych, že absence Božího morálního kodexu je nepochybně nejlépe pozorovatelným fenoménem současnosti,“ odpovídá muslimský student.

„Média vydělávají den co den milióny dolarů tím, že o tom referují. Snažil jste se svrhnout vinu za zlo na tomto světě na Boha, v něhož sám ani nevěříte, v čemž je zjevný rozpor. Avšak zamysleme se spíš nad tím, kdo je skutečně zodpovědný za šíření zla – ti kdo v Boha věří, nebo ti, kdo nevěří? Mezi základní články víry muslima patří, že bude v soudný den vzkříšen a bude se zodpovídat ze svých činů na tomto světě. Za

každý dobrý skutek bude odměněn a za každý svůj špatný skutek bude pohnán z odpovědnosti. Každý muslim musí věřit, že je zodpovědný za své činy a v soudný den za něho neponese jeho břemeno nikdo jiný. Koncept ráje jako odměny pro věřící a pekla jako trestu pro nevěřící také patří mezi základy víry, stejně jako přesvědčení, že i muslim bude za své špatné skutky potrestán. Toto přesvědčení zabránilo miliónům muslimů v páchání zla. Všichni víme, že hrozba trestu je účinným odstrašujícím prostředkem, jež lidi odrazuje od páchání přestupků a zločinů. Bez tohoto nástroje bychom nebyli schopni usměrňovat společnost, protože pokuty, sankce a tresty jsou nezbytnou součástí každé civilizace a právního systému.

Na druhou stranu tu máme kněze ateismu, kteří v tento koncept nevěří, pokud se to týká morálních otázek. Podle nich žádný soudný den není, ani zodpovídání se ze svých činů, žádná odměna, žádný trest. Vzkaz lidovým masám je jednoznačný: pokud vás nikdo nechytí, tak je to v pořádku, není se čeho bát. A dále tvrdí, že neexistuje nic jako hřích, tedy v našem kontextu přestoupení Božích příkázání. Každý jedinec si tedy může dělat, co chce, a nic nelze označit za „špatné“. Nebo jinými slovy takto: Kněží ateismu tvrdí, že Bůh neexistuje. A pokud neexistuje, nemohl určit žádné zásady rozlišující dobro a zlo, tedy nemůže existovat ani žádný hřích, když hřích znamená přestoupení Božích omezení. Člověk si tedy může vytvářet svá vlastní pravidla a svůj vlastní „morální“ kodex. Muži se tedy „žení“ s muži, ženy se „vdávají“ za ženy, šíření viru HIV a dalších nemocí je v pořádku. Na smilstvu a cizoložství není nic špatného, pokud probíhá dobrovolně a mezi dospělými jedinci. Podle této ateistické logiky není nic hříšného ani na incestu, pokud by zúčastnění byli dospělí a dělali to dobrovolně, protože incest je hřích podle morálních zásad vycházejících z náboženství. A pan profesor kategoricky prohlásil, že neuznává koncept Boha či jakýkoliv jiný

teologický faktor jako součást života, takže zabíjet děti v dělohách jejich matek je v pořádku, protože to je jen naplňováním práva, jímž žena disponuje, atd.

Seznam „pravidel“ vydaných ateistickými sociálními pseudovědci je nekonečný. Vrcholem intelektuální nepoctivosti je házet vinu za šíření těchto nemravností a špíny na Boha! Přistupujme k celé této otázce vědecky, pane profesore. Vezměme skupinu zbožných lidí, tedy těch, kdo v Něho skutečně věří a chovají se podle toho, a druhou skupinu lidí vyznávajících Vaši ateistickou doktrínu. Posuďte objektivně, která z nich rozšiřuje zlo. Nechci zacházet do podrobností, ale každý nestranný pozorovatel okamžitě uvidí, že skupina zbožných lidí, kteří si za svůj morální kodex vzali zákony všemocného Boha, ve skutečnosti šíří dobro, zatímco ti, kdo si vytvářejí sami svá vlastní pravidla v rámci morálního relativismu, jsou těmi, kdo po světě šíří zlo.“

Muslimský student se odmlčí, aby všichni měli čas jeho důležité argumenty plně vstřebat. Studentům se rozjasní pohled, jak najednou tyto záležitosti vidí v jasnějším světle. Nikdo jim předtím tyto důležité otázky neobjasnil, protože vyrůstali pod vlivem komerčních masmédií.

„Pane profesore, jsem udiven, i když ne překvapen, Vaším nevědeckým přístupem k morálce. Udivuje mě, že i navzdory Vašemu přesvědčení, že se člověk vyvinul z opice, věříte, že se nebude chovat jako zvíře. Udivuje mě, že i když nevěříte v anděly, očekáváte, že se člověk bude jako anděl chovat a navíc sám od sebe, bez pomoci Božího morálního kodexu. Nepřekvapuje mě to však proto, že takto zmatené uvažování lze od stoupence nepodložené ateistické doktríny očekávat.“

Posluchači propuknou ve spontánní aplaus.

„Před chvílí jsme se zmínili o evoluci. Pozoroval jste ji někdy na vlastní oči, pane profesore?“

Profesor mlaskne a zabodne do studenta soustředěný mrazivý pohled.

„Pokud nikdo nebyl schopen evoluční proces pozorovat a není možné dokázat, že by tento proces stále pokračoval, nevyučujete tedy doktrínu, mimochodem děravou jako řeseto, která je ještě méně podložená než jakékoliv náboženské učení? Toto není věda ale pseudověda a její přívrženci jsou pouhými dogmatickými kněžími!“

Profesor zesíná, nazlobeně přechází sem a tam před tabulí a skrze zuby procedí: „Jaká opovážlivost!“ Po chvíli se opět začne ovládat. „Vzhledem k tomu, že tu vedeme filozofickou debatu, povznesu se nad Vaši nebetyčnou drzost, mladý muži. Takže: už jste skončil?“ Jeho hlas zněl syčivě.

„Pane profesore, neuznáváte Boží morální kodex jako měřítko správného jednání?“

„Věřím jen v to, co je, což je věda.“

„Ve vsí úctě, Vy nevěříte ve vědu, ale v pseudovědu a Vaše pseudověda je navíc pochybená.“

„PSEUDO VĚDA...? POCHYBENÁ... ?“ Profesor vypadá, jako by za chvíli měl vybuchnout. Posluchárna hlučí. Muslimský student klidně stojí a na rtech mu opět pohrává lehký úsměv.

Když se rozruch trochu utiší, pokračuje: „Jak víte, SKUTEČNÁ věda spočívá v objevování zákonů a vzorců, jež

Stvořitel vesmíru vložil do systému jeho fungování, od největšího po nejmenší, od měřitelného po neměřitelné. Pseudověda je ateistické náboženství, které se tomuto přístupu snaží bránit pomocí podvodů, manipulace s daty, polopravd atd. Pseudověda postuluje mýtickou bezejmennou sílu – její vlastní, umělé, falešné božstvo – která způsobila velký třesk a poté nastartovala evoluční proces, pro což neexistují žádné důkazy. A kněží tohoto ateistického náboženství se snaží ospravedlňovat bláboly, jimiž musí tuto faleš zastírat. Pravda vítězí, a to pravda logického závěru, ke kterému dospěje každý rozumný člověk, tedy že existuje jediný Bůh (Alláh), stvořitel veškerého vesmíru. To On vytvořil celý systém, na jehož základě vesmír bezchybně funguje již od svého počátku. Vraťme se však nyní k tomu, co jste předtím řekl mému kolegovi, a já jsem slíbil, že se k tomu ještě vrátím. Dám Vám příklad, který pochopí každý: je zde v posluchárně někdo, kdo viděl vzduch; molekuly kyslíku; atomy; mozek pana profesora?“

Posluchárna se rozburácí smíchem.

„Je zde někdo, kdo někdy slyšel mozek pana profesora, dotkl se ho, čichal ho, nebo ho ochutnal?“ Všichni mlčí. Muslimský student smutně zakroučí hlavou. „Zdá se, že nikdo zde přítomný nemá naprosto žádný smyslový vjem mozku pana profesora. Tedy podle pravidel formulovaných osobně panem profesorem, v souladu s pravidly empirické a prokazatelné pseudovědy pana profesora tímto prohlašuji, že pan profesor nemá mozek!“

Profesor se na své židli shrbí a chytí se za hlavu. Posluchači opět spontánně tleskají.

Student přistoupí k profesorovi s nabídkou vody a ten se po

chvilce opět vzchopí. Studenta zpraží pohledem a pronese:
„Vaše urážky nejsou žádným důkazem pro existenci Boha.“

Muslimský student odpoví: „Překvapujete mě, pane profesore. Očekával bych, že už konečně uznáte porážku. Ale můžeme klidně pokračovat dál, pokud chcete.“

Student se zarazí, zamyšleně se podívá na posluchače, potom na profesora a s hlasitým povzdechem ho opět osloví: „Máte rodiče, pane profesore? Máte otce a matku?“

„Další z Vašich hloupých otázek. Všichni máme samozřejmě rodiče!“

„Prosím o trpělivost, pane profesore. Jste si jist, že Váš otec je skutečně Vaším otcem a Vaše matka je skutečně Vaší matkou?“

Profesor zesíná a začne křičet: „Taková drzost! SAMOZŘEJMĚ že můj otec je mým otcem a má matka mou matkou!“

Muslimský student se odmlčí. Ticho se protahuje. V posluchárně se náhle rozhostí zvláštní atmosféra nabitá očekáváním. Muslimský student klidným a pevným hlasem pronese:

„Dokažte mi to!“

Atmosféra náhle srší energií. Profesor ztrácí sebeovládání a obličej mu ztmavne do fialova. „JAK SE OPOVAŽUJETE!“ Nyní už křičí zcela nekontrolovaně. „Už mám dost Vašich urážek! Vypadněte z mé posluchárny! Nahlásím Vás rektorovi!“

Posluchači jsou z neočekávaného výbuchu konsternováni. Skončí profesorův výstup záchvatem nebo infarktem?

Muslimský student je klidný a neustupuje. Posluchače gestem ruky uklidní, že se nic vážného neděje. Poté upře soucitný pohled na profesora. Zdá se, jakoby z jeho očí směrem k profesorovi vycházela nějaká síla. Profesor studentův pohled nedokáže opřevzat a sklopí zrak. Vztek ho pomalu opouští. Ztěžka se posadí a chytí si hlavu do dlaní.

Po několika minutách muslimský student opět promluví, velmi mírným hlasem.

„Já netvrdím, že Vaši rodiče nejsou Vašimi rodiči. Jen se snažím ukázat, že ani Vy, ani já, ani nikdo další tady nemůže dokázat, že jeho rodiče jsou skutečně jeho rodiči.“

Naprosté ticho.

„Důvodem je, že jsme nebyli svědky pohlavního styku našich rodičů, když jsme byli počati. Nebyli jsme přítomni, abychom mohli rozpoznat spermii, která oplodnila vajíčko v děloze naší matky. Naším rodičům věříme, když říkají, že jsou naši rodiče. Rodiče v této věci považujeme za důvěryhodné a pravdomluvné. Nezpochybňujeme jejich integritu. A stejně tak budou muset Vaše děti věřit Vám, že jste jejich otec a že jejich matka je jejich matkou. Ne snad, pane profesore?“

Profesor zvedne hlavu a podívá se na muslimského studenta. V jeho tváři se zračí postupně přicházející porozumění. Po vzteku už není ani památky. Velmi pomalu opakuje: „Naším rodičům věříme, když nám to říkají... Naším rodičům věříme...“

„Přesně tak, pane profesore. V mnoha oblastech se musíme

spolehnout na to, co nám říkají jiní. O existenci vzduchu, kyslíku, molekul, atomů atd. A pokud se jedná o metafyzické otázky, z historického bádání vyplývá, že mezi lidmi nebyl nikdo spolehlivější a pravdomluvnější než lidé nazývaní poslové (*rasúl*).

My muslimové jsme ochotni se zaručil vlastním životem za to, že Muhammad (mír a požehnání s ním) byl zcela bezchybného charakteru. Nikdy nikomu nelhal. Jeho integrita byla taková, že dokonce i jeho zapřisáhlí nepřátelé ho nazývali al-amín, tedy pravdomluvný. Pokud on řekl, že Bůh (Alláh) existuje – a my ochotně přijímáme tvrzení našich rodičů, že jsou našimi rodiči – pak ve vši upřímnosti musíme v této záležitosti přijmout jeho tvrzení, stejně jako mnoho dalších, o existenci ráje a pekla, andělů, soudného dne, zodpovídání se z našich pozemských skutků a mnoha dalšího. I vedle toho existuje mnoho dalších náznaků existence Boha (Alláha). Konečné zjevení se nazývá vznešený Korán a seznámit se s ním může každý člověk. Všem, kdo mají nějaké pochyby, dává určité výzvy. Tyto výzvy nedokázal splnit nikdo po čtrnáct století, která uběhla od jeho zjevení. Pokud člověk odmítá věřit takovému poslu (mír a požehnání s ním), pak je naproste pokrytectví věřit tvrzením vědců, jejichž doktríny a hypotézy se neustále mění, a dokonce i slovům našich rodičů. Vzhledem k vysokému počtu žalob na určení otcovství, kterými muži popírají své otcovství, vzhledem k neustále rostoucímu počtu dětí počatých z dárcovských spermií neznámých mužů a vzhledem k tomu, že mnoho dětí je v raném věku osvojeno adoptivními rodiči a vychováno jako jejich vlastní děti, statisticky vzato je určitý prostor pro pochybnosti o tvrzení kteréhokoliv člověka, že jeho rodiče jsou jeho biologickými rodiči.“

Závěrem se muslimský student otočí k posluchačům.

„Každý jednotlivec má povinnost zjistit si něco o islámu.

Vznešený Korán je k dispozici všem. O islámu také vyšlo mnoho publikací. Mojí povinností je pouze sdělit vám, že jedinou absolutní pravdou je islám. Nebudíž žádného donucování v náboženství! A již bylo jasně rozlišeno správné vedení od bloudění. Ten, kdo nevěří ve falešná božstva a věří v Boha (Alláha), ten chopil se rukojeti spolehlivé, jež nikdy se neutrhne. A Bůh je slyšící, vševědoucí. Po tomto sdělení je také mou povinností pozvat vás do společenství muslimů přijetím islámu. Bůh je ochráncem těch, kdož uvěřili, a dal jim vyjít z temnot ke světlu. Avšak ochráncem těch, kdož neuvěřili, jsou falešná božstva, která je vyvedou ze světla do temnot... Nyní jsem vám přednesl verše ze vznešeného Koránu, slova všemocného Boha.“

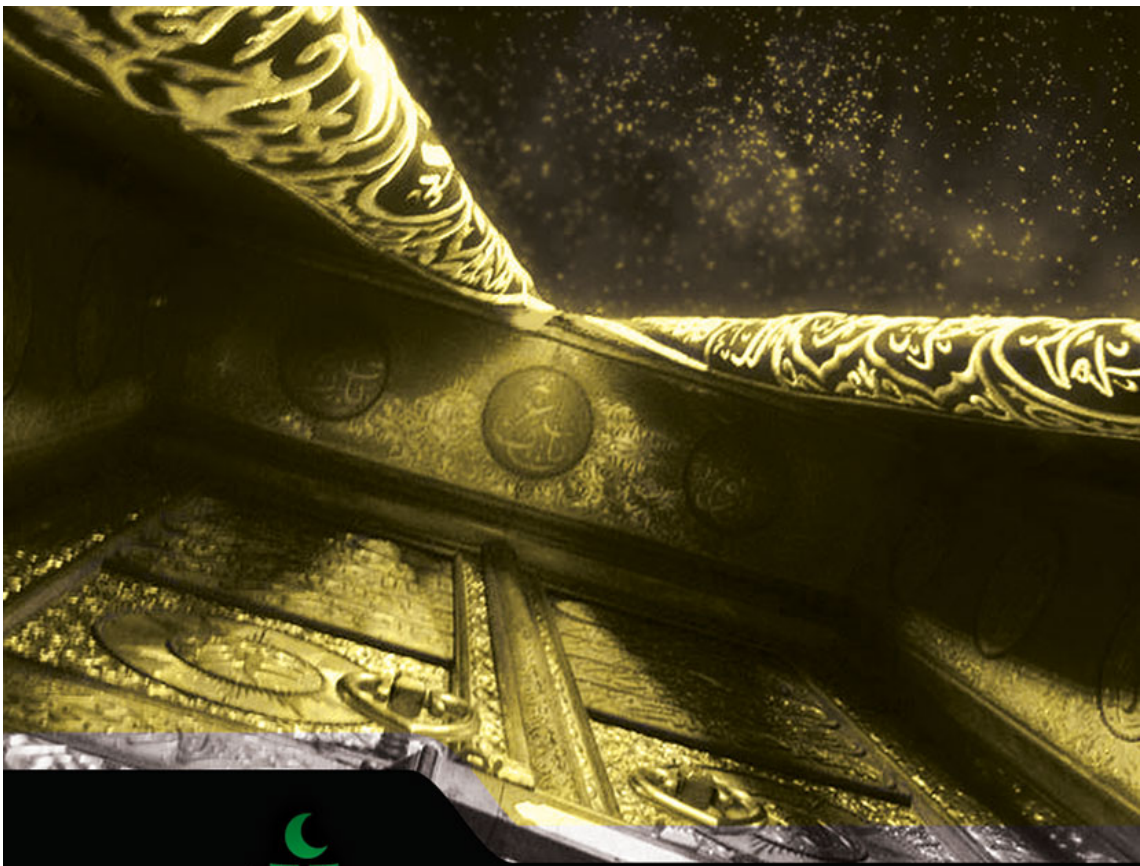
Muslimský student se podívá na hodiny.

„Moc se omlouvám, ale už budu muset jít, za chvíli začíná v mešitě modlitba. Děkuji Vám, pane profesore, i vám, kolegové, že jste mi dali prostor a příležitost k diskuzi nad těmito závažnými otázkami. Mír s těmi, kdo jsou správně vedeni.“

Další texty v angličtině o islámu a rozporech ateismu naleznete zde:

www.islamland.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM